

Rade Krstić

Seznam

Tisti, ki v smrtnem strahu, da ga ne bo več, zakriči in se zgrudi v naraščajoči grozi; tisti, ki se zagleda v zrcalu razbeljenih črk in si zapomni, kam je pokazala luč; tisti, ki se zapre na podstrešje z eno samo željo v prsih in v medlem blišču pozabi na vse strahove in bojazni; tisti, ki je med preroškimi znamenji svojih besed odkril najbolj oddaljene svetove; tisti, ki teh nikoli ne odkrije; tisti, ki je z rokami oprt na zadnje drevo in išče najbližjo vejo na njem; tisti, ki z orjaškimi kavli sega v morje, da bi zvlekel na dan truplo usmrčenega; tisti, ki na polju zagleda marjetico in ji začne trgati liste; tisti, ki mu sovraštvo zamegli um, tako da ne loči več prijateljev od sovražnikov; tisti, ki so ga pokopali tja, kjer je pokopana njegova v smrt prirasla beseda; tisti, ki ni nobena metafora, ampak z neznanskimi kriki vznika iz studencev mračnih voda; tisti, ki beži od samega sebe, in tisti, ki je prestreljen od neimenovanega.

Tisti, ki vsako noč joče ob nasmejanem prividu, katerega robovi se nabirajo v gubah težke zavese; tisti, ki blodi skozi čudovito meglico v najvišji samoti; tisti, ki v plamenih zagleda odrešilno fiziko v ogenj položene krvi; tisti, ki pesmi drugega bere na glas v samoti svoje začudene sobe; tisti, ki ob izdihu svetlobe s stropa vztrepeta v neživem mraku; tisti, ki je v grmovju zaslišal razpadanje najtršega zrna; tisti, ki mu prsti bežijo čez orošena stekla očal ali po licu, ki je uplahnilo od mrgolečega srha pod kožo; tisti, ki sesa kri svojega vdovstva ob uri, ko se stakneta ustnici v zadnje slovo; tisti, ki mu neubranljive misli ne dopuščajo razkolov ali predhodnice; tisti, ki mu zenica pove, kdaj je

skrajni čas, in tisti, ki se leví skozi najtišji žvižg vetra.

Tisti, ki sam zase ne ve, ali je ali ni; tisti, ki so njegove roke nerodovitna zemlja pod krili neslišnosti; tisti, ki ga globoke misli pahnejo v prepad, od koder ni vrnitve; tisti, ki iz najmanjšega vrča izkrije neznana znamenja svojih sanj; tisti, ki je na dno poslal temno tančico nikoli rojenega greha; tisti, ki je v sanjah zagledal mrliča in z njim ostal v družbi vse do današnjega dne; tisti, ki pred svojimi očmi pohablja kali nemogočega; tisti, ki iste spreminja v predmet svojih raziskovanj; tisti, ki ga je zamikalo oditi in je odšel predaleč, in tisti, ki brez besed opazuje nastajanje ščipa; in tisti, izmučen od vseh svojih misli in besed, ki z živim peresom kaže neponovljivost odsotnega giba.

Tisti, ki mu solza zastane v očesu, odprtem za najkrajši pogled; tisti, ki mu je v slast cvreti se v ognju izpuljenih las; tisti, ki našteje preveč, a ne ve, da je preštevanje premalo; tisti, ki drvi po nepremakljivih tirih zadržanega diha in se ne zaveda, da je poslednji vagon prazen; tisti, ki mu otopi korak na poti v nedotakljivi svet mrtvih; tisti, ki ne pogreša svojega bližnjega, če mu ta ne pokaže svojega groba; tisti, ki ob grobu stoji in bo ob grobu ostal živ zakopan ne glede na klice od zadaj; tisti, ki skozi to ali ono obzorje prehiteva svoje misli in prevzema njihovo brezhibno negibnost; tisti, ki se na mizi igra s kockami, ne da bi kdaj tvegale; tisti, ki bo s telesom in dušo izginil v najvišjih valovih svoje nečutnosti, in tisti, ki se bo vtisnil v spomin.

Tisti, ki bo skozi obličje, ki ga išče, namenjen prihodnosti; tisti, ki mu duša leži na najglobljem dnu, ki ga morje premore; tisti, ki si nataka maske v slovo od sveta; tisti, ki ga svetloba votlí od znotraj; tisti, ki na robu sveta odrine vse vezi; tisti, ki v smrti molči besedo, hladno kot vrč; tisti, ki se na obali nenehnih sončnih zahodov skrije za drevo življenja; tisti, ki mu smeh poide v kapljo grenkobe, v grimaso, ki jo na robu ustnic ali lic izkleše usoden udarec; tisti, ki ga groza razjeda bolj kakor žerjavica; tisti, ki bolečine ne spusti z vajeti svoje predrte lobanje; tisti, ki si rane premaže z žveplom in zraven doda ščepec bele soli; tisti, ki v morje potone in nastavi vrat ostrinam pozabljene pesmi.

Tisti, ki ga iz koraka v korak spremlja dih iz neznanega grla, iz neznanih pljuč, iz te ali one sinjine nevidnega; tisti, ki v nesmrtni tišini zelenega brona zasliši šepet minljivih stvari; tisti, ki je oplojen in omamljen od mrtvaškega uda podzavesti; tisti, v čigar ustih bo omrtvi-

čeno vse, kar roma iz luči v luč; tisti, ki bo v starem vodnjaku iskal vodo za svoje nič hudega sluteče bodalo; tisti, ki so mu noči izključvale v belo kost zasajen pogled; tisti, čigar mrtvaški prt bo zlezal čez sarkofag in prešnil najnežnejšo dlan; tisti, ki je obvisel med peklom in ničem na najvišjem stebri; tisti, ki ga nikoli ne bo na spregled; tisti, ki se je utopil v zenici čiste misli, kjer ni več nobenih skrivnosti; tisti, ki bo padel šele takrat, ko bodo padli vsi drugi, in tisti, ki zaspi med knjigami s premeškimi vekami.

Tisti, ki v skoku zazna, da se je preveč odmaknil od roba; tisti, ki se obda z obzidjem tujih idej in gleda sogovorniku naravnost v oči; tisti, ki pade v naročje neslišnih besed in dviga roko v pozdrav; tisti, ki v svojem življenju nikdar ni prišel do vrat svoje prve besede; tisti, ki nikomur ne prižiga sveče, in tisti, ki mu v prsih razbija, ko se ozre; tisti, prav tisti, ki nima počitka, ki nima miru, ki ga skoraj več ni; tisti, ki reče: "ZALIL SEM JO, NJO, SVOJO VEČNO SPREMLJEVALKO, SVOJO LJUBICO, SVOJO DRAGO LILIJO, CVET, KI V SVOJEM SNU NE BO ZAZNAL KRVI MOJE ROKE," tisti, ki so zraven in nič ne rečejo, in tisti, ki jim je malo mar; tisti, ki so eno bitje, ena sama beseda, zgolj šum, zaprt v oko, začaran v kapljo, pribit na molk; tisti v mrzlo zlatem trenutku dogorevanja.

Tisti, ki zadnji stoji na kamnu sveta in potrpežljivo zre v najdaljši zaton sonca; tisti, ki neha, ko nič več ne more nehati; tisti, ki je pozabil na oblake in na tisto, kar skrivajo; tisti, ki vegetira kot rastlina, ki so jo izruli s koreninami vred; tisti, ki so mu zadale smrtni udarec besede njegove neskončne ljubezni; tisti, ki izza sija ugaslih zvezd pelje skozi privide; tisti, za katerim ne bije noben zvon; tisti, ki je zapuščen, pozabljen, odmaknjen svetu in njegovim oblikam; tisti, ki se ne okoplje v nobenem dovolj temnem zlatu; tisti, čigar mrtvaški spreved je vprežen v nikoli zasukane glave; tisti, ki posluša prasketanje ognja v črnih dlaneh nobenega sija; tisti, ki v izbrisani sledi zapušča najslavnejša čela, in tisti, ki v večnem izgnanstvu ne najde boljše poti.

Tisti, ki se na rešetkah sanjske svetlobe precedi skozi mehke robove; tisti, ki med neštetimi podobami hrepeni kot zavesa, ki jo je zaneslo čez oder; tisti, ki ga izkoplje iz groba živi blisk najkrajše noči; tisti, ki mu glava klone čez mizo, ko so bolečine neznosne in krči prehudi; tisti, ki se pokrije z nikoli stkano tančico, katere niti visijo z

najdaljših vej; tisti, ki mu roka drhti od hipa do hipa, in tisti, ki nima nobene roke; tisti, ki bo zdaj zdaj legel in zaspal; tisti, ki bo zaprl oči in ne bo rekel nobene več; tisti, ki mrtev hodi po strehah tega ali onega smisla; tisti, ki ga ne more izreči nobena beseda ob natanko določeni uri; tisti, ki v čistem vinu nehanja, namenjenem rojstvu in smrti, stre vse razdalje; tisti, ki je slepi krik sveta nad neminljivimi vekami, in tisti, ki ob zori sedi tam, kjer ga nihče več ne čaka.

Tisti, ki je sneg, ki je trava, ki je oblika vseh oblik; tisti, ki na pesku postaja vedno bolj presojen; tisti, ki je kapljica ponorelega nič, razbit od svojih razklanih korakov in od človeške samote, ki je stisnjena v pesem; tisti zatiralec in teptač, tisti iz tega in onega sveta, žrtveni dar sebi in drugemu; tisti ne iz mesa ali krvi, tisti par stisnjenih dlani, zaprtih v večno premišljanje ... in slednjič tisti, ki je nevaren, tisti, ki ga ni treba, ki je odveč, ki moti ... tisti, tisti, tisti poslednji na seznamu.